

บทที่ 6

บทสรุป

จากที่ได้นำเสนอเกี่ยวกับการศึกษาเปรียบเทียบกระบวนการนิติบัญญัติของสาธารณรัฐประชาชนลาวกับประเทศไทยแล้ว มีข้อสรุปจากผลการวิจัยครั้งนี้ที่ชี้ให้เห็นว่า กระบวนการนิติบัญญัติของทั้งสองประเทศได้มีจุดที่คล้ายคลึงกัน และมีจุดที่มีความแตกต่างกัน ดังนี้

กระบวนการนิติบัญญัติของทั้งสองประเทศที่มีจุดคล้ายคลึงกัน ดังเช่น การปกครองประเทศนั้นไม่ว่าจะอยู่ในระบอบการปกครองใดก็ตาม การออกกฎหมายมาบังคับใช้ นับว่าเป็นสิ่งสำคัญของบ้านเมืองเพราะกฎหมายที่ออกมาบังคับใช้นั้นจะเป็นกฎเกณฑ์ กติกาของบ้านเมือง ที่จะมีส่วนช่วยให้การปกครองเป็นไปโดยเรียบร้อย ทั้งนี้กฎหมายที่ออกมาบังคับใช้ยังต้องมีความเป็นธรรมอีกด้วย

กระบวนการนิติบัญญัติ เป็นกระบวนการที่ก่อกำเนิดกฎหมาย นั้นเป็นหน้าที่สำคัญของรัฐสภาในฐานะที่เป็นผู้มีอำนาจหน้าที่ในการออกกฎหมายเพื่อใช้บังคับในรัฐ และเหตุที่ฝ่ายนิติบัญญัติเป็นผู้มีอำนาจหน้าที่ในการออกกฎหมายก็เพราะกฎหมายมีผลบังคับกับประชาชนทุกคนภายในประเทศ และฝ่ายนิติบัญญัติหรือรัฐสภาก็เป็นผู้แทนที่ได้รับการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน

การเสนอร่างกฎหมาย จากการศึกษาเห็นได้ว่าทั้งสองประเทศนั้นการเสนอร่างกฎหมายเข้าสู่การพิจารณาของรัฐสภาส่วนมากจะเป็นการเสนอของคณะรัฐมนตรี ทั้งนี้ก็เนื่องจากว่า ฝ่ายบริหารเป็นผู้บริหารราชการแผ่นดินย่อมต้องทำตามนโยบายที่ได้แถลงต่อสภา ขั้นตอนการริเริ่มยกร่างซึ่งจะมีกระทรวงที่เป็นเจ้าของเรื่องเป็นผู้จัดทำ จากนั้น จึงนำเสนอร่างต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อตรวจสอบก่อนนำเสนอต่อรัฐสภาพิจารณา นอกจากจุดที่คล้ายคลึงกันแล้ว กระบวนการนิติบัญญัติของทั้งสองประเทศยังมีจุดที่แตกต่างกัน

กระบวนการนิติบัญญัติของทั้งสองประเทศที่มีความแตกต่างกันซึ่งสามารถแบ่งการพิจารณาได้ดังนี้

- เกี่ยวกับระบบสภาของแต่ละประเทศ สำหรับประเทศลาวเป็นประเทศที่ประกอบด้วยสภาเดียว คือ สภาแห่งชาติ ซึ่งมีอำนาจหน้าที่ในการพิจารณารับรองร่างกฎหมาย ในโครงสร้างของสภาแห่งชาติก็จะมีองค์กรหนึ่ง เรียกว่า คณะประจำสภาแห่งชาติซึ่งเป็นองค์กรทำหน้าที่แทนสภาแห่งชาติในระยะเวลาที่สภาไม่ได้ประชุม และทำหน้าที่ตรวจผ่านร่างกฎหมายก่อนนำเข้าพิจารณาอยู่ที่ประชุมสภาแห่งชาติ ส่วนระบบรัฐสภาของประเทศไทยประกอบด้วยสองสภา คือ สภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา ทั้งสองสภามาจากการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน การ

พิจารณาร่างพระราชบัญญัติก็ต้องผ่านการพิจารณาของทั้งสองสภาซึ่งวุฒิสภาจะทำหน้าที่เป็นผู้
กั้นกรองร่างพระราชบัญญัติที่ได้ผ่านการพิจารณาของสภาผู้แทนราษฎร

- จากการศึกษาเห็นว่าการเสนอร่างกฎหมาย ตามกระบวนการนิติบัญญัติของประเทศลาวนั้น การเสนอร่างกฎหมายจะกระทำโดยองค์กรของรัฐ ศาลประชาชนสูงสุดก็มีอำนาจ
หน้าที่ในการเสนอร่างกฎหมายได้ ส่วนการเสนอร่างกฎหมายขององค์กรนิติบัญญัตินั้น เป็นอำนาจ
หน้าที่ของคณะประจำสภาแห่งชาติ ส่วนการเสนอร่างพระราชบัญญัติของประเทศไทยนั้นประก
กอบด้วย สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร คณะรัฐมนตรี และผู้มีสิทธิเลือกตั้ง

- การพิจารณาร่างกฎหมายตามกระบวนการนิติบัญญัติของประเทศลาวนั้น เป็น
อำนาจหน้าที่ของสภาแห่งชาติ ส่วนวิธีการพิจารณาจะดำเนินเป็นวาระเดียวและพิจารณาอยู่ที่
ประชุมสภาแห่งชาติโดยมีการพิจารณารับรองเป็นรายมาตราจนจบ ภายหลังจากที่ได้พิจารณาสิ้นสุด
แล้วในวันสุดท้ายของการประชุมจะนำร่างกฎหมายมารับรองอีกครั้งหนึ่ง ส่วนการพิจารณาร่าง
พระราชบัญญัติของประเทศไทย เนื่องจากประเทศไทยเป็นระบบสองสภา จึงต้องผ่านการการ
พิจารณาของสภาผู้แทนราษฎรก่อนแล้วจึงนำส่งให้วุฒิสภาพิจารณาต่อไป การพิจารณาร่าง
พระราชบัญญัติของสภาผู้แทนราษฎร ได้แบ่งการพิจารณาเป็นสามวาระ และการพิจารณาใน
วาระที่สองจะมีการตั้งคณะกรรมการพิจารณาโดยให้สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรได้แปรญัตติ

- การประกาศใช้กฎหมายของประเทศลาวนั้น ภายหลังจากที่ประชุมสภาแห่งชาติได้
ออกเสียงลงคะแนนรับรองร่างกฎหมายแล้ว ประธานสภาแห่งชาติก็จะลงนามในกฎหมาย จากนั้น
จะนำส่งกฎหมายไปยังประธานประเทศเพื่อประกาศใช้ ส่วนการประกาศใช้กฎหมายของประเทศ
ไทยนั้น ภายหลังจากพระราชบัญญัติได้รับความเห็นชอบจากรัฐสภาแล้วแล้ว ให้นายกรัฐมนตรีนำขึ้น
ทูลเกล้าฯ ถวายภายในยี่สิบวันนับแต่วันที่ได้รับร่างพระราชบัญญัตินั้นจากรัฐสภา เพื่อ
พระมหากษัตริย์ทรงลงพระปรมาภิไธยและเมื่อประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับเป็น
กฎหมายได้